

ČESTMÍR KAPŘÍK

LIGA OPRAVDOVÝCH MISTRŮ

HUMORISTICKÝ ROMÁN O FOTBALE S LÁSKOU

Čestmír Kapřík (1976) je morálně bezúhonný český občan. Nikdy nebyl černou ovčí rodiny, natož bílým koněm úplně cizích lidí. Pokud byste se ho nedejbože zeptali, vážně by vám vyložil, že kdyby se býval v mládí fotbalu věnoval intenzivněji, mohl to dotáhnout nejméně do národního týmu. Jeho malý talent však naštěstí zůstal neobjevený, a tak si ušetřil velké zklamání. Své zkušenosti se nicméně rozhodl zúročit alespoň při psaní a rozhodně není připraven vysedávat na lavičce náhradníků české literární reprezentace.

ČESTMÍR KAPŘÍK
LIGA
OPRAVDOVÝCH
MISTRŮ

HUMORISTICKÝ ROMÁN O FOTBALE S LÁSKOU

MLADÁ FRONTA

Předehra

Láska se přihlásila v rakouském krmelci

Bruno, ona tě miluje!

Heleno, on ale miluje fotbal!

Tyhle palcové titulky se jednoho dne objevily na titulní stránce bulvárního deníku *Blátíčko*. A vedle těchto výkřiků byl ještě velkým červeným písmem jeden titulek: *Láska a balony*. Doprovázela ho fotografie Bruna Nožičky s balonem u nohy a fotografie herečky s údajně italskými kořeny Heleny Ticossi, která se na večírek holdingové společnosti Vícepráce a. s. vydala s obřím dekoltem, z nějž se dralo ještě něco daleko většího.

Článek krátce pojednal srdceryvný příběh: Helena Ticossi odjela z Prahy, kde v rámci projektu *Letní šmíra* hrála na Hradě v inscenaci úspěšné komedie *Měnová reforma*, a vydala se do Rakouska, kde právě bylo na soustředění před sezónou mužstvo FC Nagelované primadony. A do jeho základní sestavy právě patřil Bruno Nožička, který to z rodných Hamounovic dotáhl až do Prahy, do nejlepšího mančafu v republice, a taky do reprezentace.

„Bruníku, sme na tebe všichni moc hrdý,“ halekala dojatě matka Nožičková do telefonu. A Brunovi bylo divné, proč mu to říká zrovna teď – vždyť fotbalové úspěchy už sbíral nějaký čas. „Ten článek v *Blátíčku* četli v Hamounovicích všichni. Dokonce z něho čet v neděli i páter Smítko, abysme prej viděli, že i z Hamounovic se to dá někam dotáhnout... Kluku, tys mi udělal takovou radost... Tak sme

se s tebou nedřeli zbytečně...“

„Brundibáre, ty kaňoure, to se nestávalo zamlada ani mně, aby za mnou žencký jezdily až do Rakouska...“

„Tati, dyť za vás se do Rakouska jen tak nesmělo...“

„No, to máš pravdu... Ale mě právě tehdy některý milovaly tak, že by snad i přelezly ty dráty, kamaráde... No, nic... Škoda, že nemůžeš přijet na pouť. To bys viděl, že seš tady teď vopravdu slavnej... By tě nechali nejmíň pětkrát zadarmo svízt na autodromu... No, to nejmíň... Co jinak? Nacvičujete nějaký signály? Nebo střelbu?“

„Ale ne, jenom běháme v lese nebo klikujeme...“

„Aha, ten vám dává... Balon bude až za odměnu, co? To je správný...“

„Ale ne, balon bude až v Praze, zapomněli je naložit a tady v Rakousku sou prej drahý.“

„No, to jo... My, když sme tam tehdy po revoluci byli s mámou, tak sme si dali kafe a zmrzlinu, takovou tu vobyčejnou, sladký to bylo jak cecek, a stálo to jako šest krabiček želé v čokoládě... Prostě úplně v nesmyslu... A kde se scházíš s tou svojí?“

„No, chodili sme do lesa, je tady kousek takovej prima krmelec, ale najednou tam přišel takovej hajnej s vohromným knírkem a začal něco pokřikovat... Helena říkala, že prej povídal, že to je přírodní rezervace a že tam teda nemůžem takle řvát, tak sme šli do auta.“

„Řvát, jo? Jéžíš, Brundibáre, a to dybych byl na tvým místě já, to by teprv koukala...“

„Tak jo, tati, já už musim do jídelny, my tam máme mentální trénink. Víš, koho na to máme? Toho Emila Lahodu... No, toho, co ho chtěli zavřít za to, že hajloval... Je fak supr... Tak čau, že všecy moc pozdravuju.“

***Podzimní
část sezóny***

Trenér Strmý má výhrady proti vlastencům

Přestane Leoše Kopretinu, kapitána FC Potetovaní bezmozci Praha, svědit žirafa, kterou si nechal čerstvě udělat na pravou lopatku? A doléčí Bruno Nožička záděru na prostředníčku levé nohy? To byly podle deníku *Zdravý duch* největší otazníky před začátkem nové ligové sezóny.

„Nazdárek, Bruníku, to sem rád, že ses stavil...“ zahlaholil Brunův strýc Čeněk Znamínko, majitel restaurace U Vystydle plotny, který kdysi býval šéfem banketů na Hradě, ale když přišel nový prezident, musel se poroučet. A tak si tam ještě nechal do foroty navařit spousty jídla, pronajal si hospodu a do ní si pořídil z druhé ruky obrovské mrazáky. „Vsa-dil sem na vás tisícovku, ty budějický bábovky vymlasknete jak kafe s dvojitým rumem, ne?“

„To si piš, strejdo. Jesi prohrajem, tak na tom tvým mope-du pojedu do Budějic a zpátky...“

„Mam tam karboše a brsal, nedáš si?“

„Nevim, takle před sezónou... Ale tak jo, tak mi dej jenom tak tři karbanátky, nějaký menší, a toho salátu ne víc než půl kila... Jenom tak na chuť.“

„Jasně, řeknu Ivánkovi, že chceš dětskou porci... Počkej...“

Bruno přicházel od záchodů a slyšel, jak v kabině už hřmí trenér Luboš Strmý.

„Hele, kucí, jako chceme uspět v tý fotbalový Evropě, že jo... Takže v rámci tréninku odolnosti stanovuju tudle taktiku... Necháme ty budějický nemrcouchy, aby nám dali v první půli dva fíky, a pak to v druhým poločase votočíme a vyhraje 3:2. Je to jasný? Tak dem na to...“

A když se mužstvo vypořádalo do tunelu, trenér Strmý se svého asistenta Cyrila Vyryla zeptal: „Tak co?“

„V pohodě. Dorovnal sem pade, co dostali vod Budějic, takže budou pískat rovinu.“

„Ty voe, že se na to nevyserou, vid'? Hrajou hovno, vůbec na to nemaj, ale furt to budou zkoušet...“ zhodnotil zkušeně Luboš Strmý a vytáhl peněženku, aby zkontroloval, že má oba tikety u sebe. Na prvním sázel deset tisíc na to, že FC JNN České Budějovice bude po prvním poločase vést nad FC Nagelovanými primadonami Praha 2:0, a na druhém pak, že jeho tým zvítězí 3:2.

„Tréneře, tak jak to vidíte před novou sezónou?“ zastavil reportér Břetislav Cecík trenéra Strmého u východu z tunelu.

„Tak určitě, říkám, je to první zápas sezóny, takže to bude těžký. Každěj zápas totiž bůhvíproč začíná 0:0, takže to nebude lehký.“

„Ale určitě jsou Nagelované primadony v dnešním utkání favoritem...“

„Tak určitě, říkám, může se stát leccos. Můžem třeba po první půli prohrávat 2:0, ale nakonec vyhrát...“

„Jako jasný favorit byste ale měli mít utkání pod kontrolou už od začátku, ne?“

„Tak určitě, říkám, to by mě teda nepotěšilo... Myslim jako, že by to pro diváky asi nebylo pak atraktivní. Já myslim, že je dycky lepší, dyž se mužstva do poslední minuty

přetahují o vítězství, ale padne hodně gólů. Třeba takovej výsledek 3:2 se mi zdá docela prima...”

„Ale vést jenom o jeden gól, to bývají trenéři nervózní... Jistě byste tedy byl klidnější, kdyby to bylo aspoň o dva góly, třeba 4:2...”

„Tak určitě, říkám, to by mě teda namíchli, dyby tam flákli ještě jednoho fíka... Hele, sem se tak rozčílil, že ještě musím skáknout na cigáro.“

„A to, po čem jsme volali, tedy brzký gól, je tady!“ halekal komentátor Bronislav Mazlavý. „Za tým JNN České Budějovice se ve 13. minutě prosazuje hráč s číslem 12 Zdeněk Paprčka, který prošel hned mezi trojicí beků Nagelovaných primadon a nepovedená střela proklouzla překvapenému brankáři Hlásilovi mezi rukama.“

„Brankář Hlásil podruhé loví míč ze sítě a evidentně se zlobí na své spoluhráče, ale sám jistě také nemůže mít čisté svědomí... Ve 26. minutě tedy hráč s číslem 7 Petr Nováček téměř u rohového praporku ošálil dvojici v modrých dresech a potom poslal lehký centr na branku Hlásila, který si balon srazil do brány... JNN České Budějovice tak vede již 2:0...”

„Bruno, pojdte sem za námi...” začal reportér Břetislav Cecík přestávkový program. „Řekněte, co se stalo? Zaskočilo vás JNN něčím, nebo je to důsledek těžké letní přípravy?“

„Tak určitě, říkám, příprava v Rakousku byla těžká, speciálně pro mě, protože sem furt pobíhal po lese a hledal náskou šikovnou mýtinku.“

„Podle řady chybných přihrávek to ale vypadá, že ta příprava se zaměřovala spíš na fyzickou než na práci s balonem.“

„Tak určitě, říkám, bylo to těžký a všichni sme se už těšili, že si dneska pořádně kopnem do balonu.“

„Váš trenér jako by už před začátkem tušil, že přijdou problémy... Říkal dokonce, že můžete po půlce prohrávat 2:0, ale že věří, že pak 3:2 vyhrajete...“

„Tak určitě, říkám, to je pravda.“

„A co myslíte, že vám trenér do druhé půle naordinuje, abyste zápas takhle otočili?“

„Tak určitě, říkám, to bych teď asi nerad prozrazoval.“

„Díky... A já už předávám slovo do studia, kde je připravený expert Kamil Trpík s elektronickou tužkou.“

„Ano, tak já sem si připravil akce, kerý ukážou, proč Budějovice vedou po prvním poločase 2:0. Tak tady máme první akci, je to první gól Budějovic, kdy Paprčka prochází mezi třema bekama... Já to tady zastavím... Tady to vidíme, jeden, dva, tři obránci Nagelovaných primadon, a potom Paprčka střílí a míč prochází brankáři Hlásilovi... já to zpomalím... prochází brankáři Hlásilovi mezi rukama...“

A pak sem si tu připravil druhou akci, to je druhý gól Budějovic, kdy se Nováček tady v rohu nijak nebojí přesily dvou obránců Nagelovaných primadon... Tady vidíme prvního obránce, druhého obránce... Nebojí se přesily a posílá na bránu lehkej centr, kerej si patrně dezorientovanej... já to zpomalím... patrně dezorientovanej brankář Hlásil srazil do branky... Takže to sou příčiny toho, proč Budějovice vedou po prvním poločase 2:0.“

47. minuta – gól Marka Kameníka, 1:2

58. minuta – gól Bruna Nožičky, 2:2

71. minuta – gól Karla Měřičky, 3:2

87. minuta – vlastní gól Alberta Brkačky, 4:2

„Takže, trenére, nakonec spokojenost?“ ptal se Břetislav Cecík po závěrečném hvizdu.

„Tak určitě, říkám, vůbec ne,“ mračil se Luboš Strmý.

„A co tedy budete svým hráčům vyčítat především?“

„Tak určitě, říkám, měli si tam toho jejich beka pokrejt. Vůbec ho při tom našem rohu neměli pustit k balonu, nebo, dyž teda viděli, že si dává vlastence, tak to měli eště nějak vykopnout z brány... To byl přece úplně zbytečnej gól...“

„A koho ze svého týmu nejvíce pochválíte?“

„Tak určitě, říkám, sou placený a já tady nejsem vod toho, abych je chválil.“

„Nicméně třeba Bruno Nožička určitě zahrál životní zápas...“

„Tak určitě, říkám, to mě nenapadlo.“

„Díky, trenére... A teď už tu mám trenéra FC JNN České Budějovice Arnošta Zátoku... Tak trenére, co tomu říkáte?“

„Tak určitě, říkám, rozehraný sme to měli dobře, ale Nagelovaný primadony maj zkrátka silnej mančaft, což se taky v druhý půli ukázalo.“

„Ale jinak nadějný vstup do sezóny...“

„Tak určitě, říkám, tak určitě.“

„Do nové sezóny jste vstoupili rovněž s novým názvem. Objevily se spekulace, že ta zkratka znamená *Jihočeské nové naděje* či *Jihočeské neutuchající nadšení*... Můžete říci, které z těch sousloví odpovídá realitě?“

„Tak určitě, říkám, ani jeden. To JNN znamená *Jinde nás nechtěli*...“

„Díky. A já už předávám slovo do studia, kde je expert Kamil Trpík s elektronickou tužkou.“

„Ano, tak já sem si připravil akce, kerý ukážou, proč nakonec tým Nagelovaných primadon strhnul vítězství na svojí stranu. První akce je první gól Nagelovaných primadon, kdy hráč Kameník přebírá balon, má čas si ho připravit na střelu a dává gól... Pak tu mám připravenou druhou akci, což je druhéj gól Nagelovaných primadon, kdy hráč Nožička přebírá balon, má čas si ho připravit na střelu

a dává gól... Dál tu mám třetí akci, což je třetí gól Nagelovaných primadon, kdy hráč Měřička přebírá balon, nemá čas si ho připravit na střelu, a tak střílí bez přípravy a dává gól...

A nakonec tu mám čtvrtou akci, což je čtvrtý gól Nagelovaných primadon, kdy se hráč Brkačka krásně neorientoval v pokutovém území a zaskočil vlastního gólmana. Takže to sou příčiny toho, proč mančaft Nagelovaných primadon nakonec zvítězil 4:2.“

Jelikož trenér Strmý za to, že mu zkazili tiket, zakázal zatopit v sauně, zdravé jádro Nagelovaných primadon šlo po příjezdu do Prahy hned k Vystydle plotně. Po sérii rund zelených od strejdy Čeňka, doplněných oslavným sulcem ještě s jemnými šupinkami ledu, se mančaft přesunul na diskotéku Roschambo. Pokračovalo se v pití, přičemž se kluci na baru družně bavili s děvčaty, a ti, kteří na hřišti ne nechali všechno, s nimi pak i šli na taneční parket.

„Dobrý den,“ řekl úlisně soused Packa přes plot, když Bruno vyšel po poledni na předzahrádku, za sebou Romanu, která se zasekla na tom, že tramvaj ani taxíkem nepojede, že ji musí Bruno dovézt aspoň domů. „Dobrý den,“ přeladil Packa na Romanu a úplně se rozzářil. „Vy ste čím dál mladší, slečno... A máte zas novej účes, koukám...“

Romana se nechápavě usmála, ale to už se Packův stařecký obličej zas obrátil na Bruna: „To ste jim to včera nandali... I když ve *Zdravým duchu* píšou, že to byl velice rozpačitej začátek sezóny. A v *Blátíčku* sou fotky z nějaký tančírny s titulkem *Celou noc jsme si ten těžký zápas přehrávali v hlavě...* Moc vám se ženou fandíme, pane Bruno, tak se držte. Na shledanou... Pěknej den vinšuju, slečno...“

Důležité je myslet na zadní vrátka

Trenér Strmý – tiket, na kterém vsadil, že Nagelované primadony vyhrají 3:2, ještě v kapse, jako kdyby se s tím pořád nesmířil – nařídil hned od pondělka těžké dvoufázové tréninky. Přitom Bruno byl většinou zvyklý, že už ve čtvrt na dvanáct bouchal na okýnko klubové jídelny, aby mu konečně vydali oběd a pak měl volno.

Nikdy se ale nenudil, buď s klukama zašli na kávičku, na kulečník nebo na ruletu, případně sám objížděl butiky, autosalony a obchody s parfémů, což mu zabralo celé odpoledne. A když měl ještě víc času nebo když mu bylo trochu tak jako smutno, vzal svoje porsche, popojížděl po Praze a pomalu kroužil kolem parků a hřbitovů, jestli nezahlédne něco příhodného, z čeho by se dal udělat samorost. Pěkně ho očistit a nalakovat, jak ho to kdysi naučil děda Nožička...

V pondělí mu dvakrát během odpoledního tréninku volala Romana. Zvednul jí to ale až potřetí, když vylezl ze sprchy a srdceryvně jí oznámil, že je naprosto zničený těžkým tréninkem. Trenér Strmý tyhle galeje vysvětloval tím, že je v sobotu čeká zápas s SK Praníčko Plzeň, a taky tím, že další týden je čeká první vystoupení na evropské scéně s bulharským týmem AC Opálený zmrzlinář Burgas.

Zdravý duch první půlku týdne rozebíral, jestli Nagelované primadony mají po výkonu s Budějovicemi na titul, druhou část týdne potom, zda mají na to, aby porazily plzeňské Praníčko, a jestli mají šanci uspět v pohárové Evropě. Odpověď na první otázku: *Těžko předvídat*. Odpověď na druhou otázku: *Uvidíme v sobotu*. Odpověď na třetí otázku: *Bude záležet na tom, jak se bude dařit*.

Akorát ve čtvrtek večer se Bruno horko těžko dostal na slavnostní premiéru muzikálu *Vraždy dětí z Bullerbynu*, což byl příběh kombinující známou dětskou knihu s postupy populárních severských detektivek, a to vše vyprávěno prostřednictvím řady svěžích hudebních čísel. Pozvala ho Helena, která tam hrála maminku Lisy, Olleho a Lasseho.

Potom se Bruno ještě krátce zdržel na večírku po premiéře, kde ho fotograf *Blátíčka* opět zachytil, jak jednou rukou objímá skleničku sektu a druhou Helenu. Už v půl čtvrté byl doma, takže mu přišlo velmi vhod, že si v pátek ráno trenér Strmý potřeboval skočit do sázkové kanceláře Škubánek, aby měl před odjezdem do Plzně klid na samotný zápas. Asistent Cyril Vyryl vedl taktickou poradou u videa, a tak Bruno mohl spokojeně podřimovat schovaný za spoluhráče, kteří si žárlivě pročítali *Blátíčko* s jeho fotkou znovu na titulní straně.

Když se v místnosti opět rozsvítilo, druhý brankář Závora majznul spícího Bruna *Blátíčkem* přes hlavu, ten se rozhlédl, vstal a odešel zabouchat na okénko klubové jídelny. Dalmátské čufty přišly jeho žaludku na vodě vhod, takže odpolední trénink byl opravdovým peklem.

Odplazil se do šatny, odtud do sprchy, odtud k autu, od auta do bytu, zatáhl závěsy a usnul. V devět se mu ozvala Alena, krásná širokoboká holka s černými vlasy, s níž se seznámil někdy zjara. Probral se, oblékl a zajel pro ni, aby si dali pozdní lehkou večeři. Bruno si dal steak s gratinova-

nými brambory, ale když se pak v posteli z Aleny svalil, cítil, že má zase hlad.

Sobota teprve začala, a už má hlad. A navíc jedou do Plzně. To zas bude víkend! Pohladil Alenu po zadku, který vyčuhoval zpod peřiny, a najednou se mu v hlavě ozval hlas trenéra Strmýho: „Myslet na zadní vrátka!“ A potom se k Aleně přitulil, objal ji a dlaně přitiskl na její plná prsa. „Ale v pravou chvíli se nebát vystrčit růžky!“ řval odněkud Strmý a Bruno viděl, že je při tom celý brunátný.

Dvě červené karty za jediný den

Rozhodne už tenhle zápas o tom, kdo se stane podzimním půlmistrem, nebo dokonce o tom, kdo se na konci sezóny bude radovat ze zisku titulu? *Zdravý duch* taky velmi podrobně rozebíral základní sestavy a sílu lavičky a došel k tomu, že Nagelované primadony mají kvalitního gólmana, beky, halvy i forvardy, zatímco Plzeň disponuje kvalitním brankářem, obránci, záložníky a útočníky... A Kamil Trpík ve studiu s tímhle velmi přesným zhodnocením naprosto souhlasil.

Taktika Nagelovaných primadon byla jasně daná podle tisketů trenéra Strmého. Po první půli prohrávat 0:1, konečný výsledek 2:1 pro Nagelované primadony – opět jako trénink na pohárovou Evropu. Plzeňský trenér Šoupal měl ovšem jiné plány. Což zjistil i asistent trenéra Nagelovaných primadon Cyril Vyryl, když šel dát rozhodčímu obvyklých padesát tisíc. Ten mu obálku vrátil, takže bylo jasné, že Plzeň zatopila pod kotlem.

„Ty vole, dyť já mám vsazeno,“ vykřikl našťavaně v prázdné šatně trenér Strmý a kopnul do jedné z plastových lahví.

„Trenéře, s čím jste poslal své mužstvo na hřiště?“ přepadl trenéra Šoupala u východu z tunelu reportér Břetislav Cecík.

„Tak určitě, říkám, deme se poprat o vítězství.“

„Jak těžký zápas čekáte?“

„Tak určitě, říkám, dost.“

„A jak těžké bylo hráče na tento zápas namotivovat?“

„Tak určitě, říkám, málo.“

„Byl byste zklamaný, kdybyste dneska ztratili body?“

„Tak určitě, říkám, byl.“

Nejdřív se zdálo, že všechno jde podle plánu, neboť v 26. minutě se komentátor Mazlavý rozplýval nad krásnými nůžkami plzeňského Trčky. A i když to nevypadalo, že by ho obrana Nagelovaných primadon ten gól nechala dát záměrně, trenér Strmý byl po poločase s výsledkem velmi spokojený. To, že se jeho mančaft za celých pětáctyřicet minut téměř na nic nezmožil, nechával bez povšimnutí. První tiket v suchu!

„Bruno, pojdte k nám? Tak se zdá, že zatím taháte za kratší konec...“ podotkl Břetislav Cecík.

„Tak určitě, říkám, my sme si šli dnešní zápas především užít, protože je to vohromnej svátek fotbalu.“

„A jak tedy na Plzeň vyžrát v druhém poločase?“

„Tak určitě, říkám, první poločas je první poločas, a ten už je za náma, a teď bude druhý poločas a ten je zas jinej, a navíc je před náma.“

„A s čím tedy do druhé půle půjdete?“

„Tak určitě, říkám, užít si to a vyhrát.“

„Díky... A já už předávám slovo do studia, kde je s elektro-nickou tužkou připravený Kamil Trpík.“

„Ano, tak já nejdřív ukážu gól Plzně. Tady stojí ve vápně... můžeme si to zastavit... sedm Nagelovaných primadon... jeden, druhéj, třetíj, čtvrtěj, pátej, šestěj a sedmej... a Trčka přes-to stojí na penaltovým puntíku sám a nikým neatakován vy-skočí a trefuje míč k tyči, takže brankář Hlásil neměl nárok.

Tým Nagelovaných primadon si první poločas opravdu užíval, protože bych moh nabídnout dalších deset akcí Plzně, zatímco pražský mužstvo nemělo ani jedinou nějakou vyloženější šanci... Tady si ukažme, jak se opět Trčka snaží obhodit Nožičku, kerej ho fauluje a dostává žlutou kartu. To byl hodně zbytečnej faul, dyž máme před sebou eště celej druhej poločas, a Bruno tak ví, že si bude muset dávat velkej pozor. Navíc teď vidíme, že na stadionu začalo pršet...”

63. minuta – gól Alfréda Klapačky, 2:0

76. minuta – vyloučení Bruna Nožičky po skluzu

84. minuta – druhý gól Antonína Trčky, 3:0

„Tak, trenére, nakonec nespokojenost?“ ptal se Břetislav Cecík po zápase trenéra Strmého.

„Tak určitě, říkám, nespokojenost.“

„Kde vidíte hlavní příčiny prohry?“

„Tak určitě, říkám, nerad bych se mejlil, ale myslím, že příčinou naší prohry je to, že Plzeň dala tři góly a my ani jeden, přitom ty další dva góly sme měli dát my!“

„Takže vy jste do druhého poločasu poslal mužstvo s jasnými instrukcemi, že mají dát dva góly a vyhrát 2:1.“

„Tak určitě, říkám, nevím, proč neposlechli...”

„Koho byste ze svého mužstva přesto vyzvedl... Myslím, že třeba takový Bruno Nožička až do vyloučení hrál životní zápas.“

„Tak určitě, říkám, to mě nenapadlo.“

„Díky. A já už tady mám trenéra vítězného týmu, pana Šoupala. Jaké jsou pocity takhle krátce po zápase?“

„Tak určitě, říkám, dobrý.“

„S čím jste do zápasu šli?“

„Tak určitě, říkám, s dobrým pocitem, protože sme v přípravě nic nepodcenili.“

„Někdo možná bude namítat, že vašemu týmu pomohla některá sporná rozhodnutí sudích...“

„Tak určitě, říkám, máme demokracii a každé si může povídat, co chce, ale taky máme tržní ekonomiku, a teda neviditelnou ruku trhu...“

„Gratuluju k vítězství a předávám slovo do studia Kamilu Trpíkovi.“

„Tak si pojďme shrnout druhej poločas... Tady je druhej gól Praníčka, kdy se Alfréd Klapačka krásně vobtočil kolem Nožičky, navádí si míč na pravou nohu a střílí po zemi k tyči. Hlásil neměl nárok, navíc na tom namoklým terénu... A tady je vyloučení Bruna Nožičky, kdy se kolem něj znovu vobtočil Alfréd Klapačka a Bruno ho nádherně trefuje do kotníku, navíc na tom namoklým terénu, takže Klapačka neměl šanci...“

A tady je nakonec třetí gól Plzně, kdy Trčka, kerej skóroval už v prvním poločase, vidí, že Hlásil při návratu na čáru uklouzl, a tak poslal takovej padající list a míč letí pomaličku do brány... Takže Praníčko v zápase podzimu vyhrálo poměrně hladce 3:0, i dyž mohli vyhrát i vyšším skóre, to by ovšem museli proměnit další šance – protože dyž se šance promění, bejvá z toho ve fotbale gól.“

Než se Nagelované primadony vysprchovaly, byl autobus s trenéry a maséry pryč. Nahnal je tam vzteky rudý trenér Strmý, který v ruce žmoulal druhý tiket. Mohl ho teď zahodit, i když by si nejraději nechal ušlý zisk od hráčů zaplatit.

Bruno hned zavolal strejdovi k Vystydle plotně.

„Co se stalo, Bruníku? Myslim na hřišti i potom?“

„Strejdo, já se stavim a řeknu ti to, teď bych jenom potřeboval těch pět taxíků, nákejch levnejch, a rychle...“

„Stavíte se? Vyndal sem z mrazáku smuteční buřtguláš, co si prej nechal navařit eště Husák...“

„Asi ne, strejdo, na jídlo nemáme ani pomyslení.“

Čeněk Znamínko obratem sehnal pět taxikářů. Když přijeli do Plzně a viděli, jaké nagelované primadony povevou, ihned nasadili taxu, kterou užívali jenom pro zmatené či zfetované domorodce a pro na první pohled bohaté cizince. Když se pak s fotbalisty před diskotékou Mecheche loučili, všichni taxikáři byli velmi srdeční a svítila jim spokojené očička.

Zklamané Nagelované primadony pily hodně a velmi rychle, takže Bruno sbalil Martinu jenom díky tomu, že přišla, stoupla si vedle jeho barové stoličky a otrhla se bokem o jeho levou ruku. Nakonec Bruna dovedla do taxíku a obětavě s ním odjela do jeho bytu. Když se z posledních sil v posteli pokusil o průnik do pokutového území, Martina mu ruku rychle zachytila a mile mu pošeptala: „Bruníku, víš, dneska to asi nepůde...“ Bruno Nožička ten den dostal už druhou červenou kartu.

„Dobrý den,“ řekl úlisně soused Packa přes plot, když Bruno vyšel po poledni na předzahrádku, za sebou Martinu, která se zasekla na tom, že tramvaj ani taxíkem nepojede, že ji musí Bruno dovézt aspoň domů. „Dobrý den,“ přeladil Packa na Martinu a úplně se rozzářil. „Vy ste čím dál mladší, slečno... A máte zas novej účes, koukám...“

Martina se potěšeně usmála, ale to už se Packův stařecký obličej zas obrátil na Bruna: „Ty vám včera nakopali... Ve *Zdravým duchu* píšou, že jesi takle budete hrát ve středu, tak na fotbalovou Evropu můžete zapomenout. A v *Blátíčku* sou fotky z nějaký tančírny s titulkem *Po hořké porážce pořádně hořké pití...* Moc vám se ženou fandíme, pane Bruno, tak se držte. Na shledanou... Pěkněj den vinšuju, slečno...“